FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL
föredraget den 18 maj 2006 [1]

I — Inledning

1. Verwaltungsgericht Sigmaringen har hänskjutit förevarande begäran om förhandsavgörande till EG-domstolen avseende tolkningen av artikel 7 i förordning (EEG) nr 857/84 [2] i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 590/85, [3] och av artikel 7 i förordning (EEG) nr 1546/88. [4]

2. Det är härvid fråga om att avgöra huruvida referenskvantiteten mjölk kan behållas av en arrendator som frivilligt sagt upp arrendet om upplåtaren inte är en mjölkproducent, inte avser att återuppta mjölkproduktionen och inte heller avser att utarrendera marken till en annan mjölkproducent?

II — Tillämpliga bestämmelser

A — *De gemenskapsrättsliga bestämmelserna*

3. År 1984 infördes beträffande överskottsproduktion av mjölk inom gemenskapen ett system för tilläggsavgifter för mjölk genom rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter. [5] Enligt artikel 5c i rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 [6] i dess lydelse enligt förordning nr 856/84, skall en tilläggsavgift betalas för de kvantiteter mjölk som överstiger en referenskvantitet som närmare skall fastställas.

1 — Originalspråk: tyska.

2 — Rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13).

3 — Rådets förordning (EEG) nr 590/85 av den 26 februari 1985 om ändring av förordning (EEG) nr 857/84 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i rådets förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 68, s. 1).

4 — Kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 av den 3 juni 1988 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 139, s. 12).

5 — EGT L 90, s. 10; svensk specialutgåva, område 3, volym 17, s. 95.

6 — Förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 148, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 52).

4. De allmänna tillämpningsföreskrifterna för den avgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter anges i rådets förordning (EEG) nr 857/84.

5. Artikel 7 i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 590/85, lyder i utdrag som följer.

"1) I händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv av ett jordbruksföretag skall hela eller del av den där tillhörande referenskvantiteten överföras till köparen, arrendatorn eller intervenienten enligt närmare bestämmelser som skall fastställas.

Vid överlåtelse av mark till offentliga myndigheter och/eller för offentligt bruk kan medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 andra stycket, föreskriva att den där tillhörande referenskvantiteten helt eller delvis skall behållas av den frånträdande producenten om denne vill fortsätta med mjölkproduktionen.

...

4) När det gäller jordbruksarrenden som löper ut och där arrendatorn inte har rätt till förlängning av avtalet på samma villkor som tidigare, kan medlemsstaterna föreskriva att den referenskvantitet som avser jordbruksföretaget eller den utarrenderade delen av jordbruksföretaget helt eller delvis skall behållas av den frånträdande arrendatorn om denne vill fortsätta med mjölkproduktionen.

5) Närmare tillämpningsföreskrifter till denna artikel skall utfärdas i enlighet med förfarandet i artikel 30 i förordning (EEG) nr 804/84."

6. Artikel 7 i kommissionens förordning nr 1546/88 innehåller i detta avseende i utdrag följande tillämpningsföreskrifter:

"Vid tillämpningen av artikel 7 i förordning (EEG) nr 857/84 och utan att det påverkar tillämpningen av tredje punkten i samma artikel skall följande iakttas vid överföring av en referenskvantitet till producenter eller köpare enligt formulär A och B eller till producenter som bedriver försäljning direkt till konsumenter:

1) I händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv av hela

jordbruksföretaget skall hela den där tillhörande referenskvantiteten överföras till den producent som tar över jordbruksföretaget.

2) I händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv av en del av jordbruksföretaget skall en så stor andel av den där tillhörande referenskvantiteten överföras till den producent som tar över företaget som svarar mot den areal som används för mjölkproduktion eller andra objektiva kriterier som medlemsstaterna ställer upp. Därvid behöver hänsyn inte tas till en överlåten del av ett jordbruksföretag där mjölkproduktion bedrivs på en areal som är mindre än en viss av medlemsstaten fastställd storlek. Den del av referenskvantiteten som motsvarar en sådan areal får tillföras reserven.

3) Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och fjärde stycket skall tillämpas på motsvarande sätt enligt nationella bestämmelser om andra fall av överföring med motsvarande rättsföljder för producenterna.

4) Vid tillämpningen av artikel 7.1 andra stycket och 4 i förordningen (EEG) nr 857/84 beträffande å ena sidan överlåtelse av mark till offentliga myndigheter och/eller för offentligt bruk och å andra sidan jordlegoförhållanden som löper ut utan rätt till förlängning av avtalet på samma villkor som tidigare, skall referenskvantiteten för det jordbruksföretag eller del av detta som överlåts eller för vilket jordlegoförhållandet inte förlängs helt eller delvis få disponeras av den berörde producenten, om denne vill fortsätta med mjölkproduktionen, och om summan av denna kvantitet och den kvantitet som gäller för det jordbruksföretag som han tar över eller där han fortsätter med mjölkproduktion inte överstiger den referenskvantitet som han disponerade innan överlåtelsen eller innan jordlegoförhållandet löpte ut.

Medlemsstaterna får tillämpa bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 4 beträffande marköverlåtelser som sker under och efter referensperioden.

..."

7. Från och med den 1 april 1994 upphävdes förordning nr 857/84 och ersattes med rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter. [7]

7 — EGT L 405, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 159.

8. Artikel 7.1 i förordning nr 3950/92 har följande lydelse:

"1. Referenskvantiteter som finns disponibla i ett företag skall i händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv överföras tillsammans med företaget till de producenter som tar över företaget i enlighet med närmare bestämmelser som medlemsstaterna skall fastställa med hänsyn till de arealer som används för mjölkproduktion eller andra objektiva kriterier och, i förekommande fall, eventuella avtal mellan parterna. Varje del av referenskvantiteten som inte har överförts tillsammans med företaget skall tillföras den nationella reserven.

..."

B — *De nationella bestämmelserna*

9. Förbundsrepubliken Tyskland har reglerat tilldelningen av referenskvantiteter i Milchgarantiemengenverordnung (tysk förordning om garanterade mjölkkvantiteter) av den 21 mars 1994, [8] i dess lydelse enligt trettiotredje ändringsförordningen av den 25 mars 1996 [9] (nedan kallad MGV).

10. 7 § MGV har i utdrag följande lydelse:

"3a) Om delar av ett jordbruksföretag som används för mjölkproduktion, till följd av ett arrendeavtal som slöts före den 2 april 1984, återgår till upplåtaren efter den 30 september 1984, övergår ingen referenskvantitet om ytan är 5 hektar eller mindre. Om ytan överstiger 5 hektar övergår hälften av den motsvarande referenskvantiteten, dock högst 2 500 kilogram per hektar, till upplåtaren. Detta gäller inte i de fall då upplåtaren och arrendatorn kommer överens om något annat, om arrendatorn säger upp arrendeavtalet eller om upplåtaren kan visa på att han har behov av referenskvantiteterna för att producera mjölk till sig själv, sin make/maka eller sina barn; i dessa fall går emellertid högst 5 000 kilogram per hektar över till upplåtaren. Den referenskvantitet som i enlighet med första och andra meningarna övergår till upplåtaren skall, såvida den tilldelats enligt artikel 3a första stycket sista delen och tredje stycket första meningen i den andra versionen av förordning (EEG) nr 857/84, frigöras till förmån för Förbundsrepubliken Tyskland, om överlåtelsen ägt rum innan den frist som gäller för rättsakter i 1 § löpt ut. Övergången av referenskvantiteter enligt första meningen gäller inte referenskvantiteter som frigjorts i enlighet med artikel 2a femte stycket i Milchaufgabevergütungsgesetz (lag om

8 — Milchgarantiemengenverordnung av den 21 mars 1994 (BGBl. 1994 I, s. 586).

9 — 33. Änderungsverordnung av den 25 mars 1996 (BGBl. 1996 I, s. 535).

ersättning vid nedläggning av mjölkproduktion), och som tilldelats arrendatorn utan vederlag.

...”

III — Bakgrund, tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11. Konrad Leiprecht arrenderade den 15 november 1980 ut 4,01 hektar mark för mjölkproduktion till fadern till Alois Kibler, som är klagande i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad klaganden).

12. Klaganden, som numera är faderns efterföljare, sade upp arrendet den 30 november 1992. Dessförinnan hade han i andra hand överlåtit en andel av mjölkreferenskvoten eller referenskvantiteten till Manfred Ott.

13. Konrad Leiprecht, upplåtaren, begärde den 16 december 2002 hos Amt für Landwirtschaft, Landschafts- und Bodenkultur, myndigheten för jordbruk, landskaps- och markodling i Ravensburg (nedan kallad ALLB) ett intyg på att referenskvantiteten återgått till honom på grund av att arrendet upphört. I begäran angav han att han inte var mjölkproducent och att han inte heller avsåg att starta någon mjölkproduktion.

14. Konrad Leiprecht fick den 5 maj 2003 besked från ALLB med intyg på att han, med verkan från den 1 april 2003, skulle tillräknas en referenskvantitet mjölk på 4 391,28 kilogram per hektar för återgången av den mark om totalt 4,0166 hektar som användes för mjölkproduktion. Han erhöll också ett intyg avseende en referenskvantitet, för en leverans på 11 817 kilogram, med en referensfetthalt på 4,08 procent.

15. Medan Manfred Ott, andrahandsarrendator, enbart har anfört att referensfetthalten redovisats felaktigt har klaganden och Konrad Leiprecht begärt omprövning av ALLB:s beslut.

16. Regierungspräsidium i Tübingen beslutade efter omprövning den 27 april 2004 att inte ändra beslutet. Beslutet motiverades huvudsakligen med att de bestämmelser som var i kraft den 30 november år 1992 måste tillämpas vid den rättsliga bedömningen. Av ovannämnda följer att förordning

nr 857/84 av den 31 mars 1984 är tillämplig och att domen av den 20 juni 2002 i målet Thomsen [10], som rör tolkningen av förordning nr 3950/92, inte är tillämplig.

17. Den 25 maj 2004 väckte klaganden talan mot detta beslut vid den nationella domstolen. Klaganden har till stöd för sin talan huvudsakligen hävdat att varken Manfred Ott eller Konrad Leiprecht var mjölkproducenter vid tidpunkten för återgången av arrendet. Domen i målet Thomsen är tillämplig också på fall som omfattas av bestämmelserna i artikel 7.1 i förordning nr 857/84, särskilt eftersom tillämpningsföreskrifterna för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 är tillämpliga, i vilka begreppet producent nämns i samband med överföring av yta och referenskvantiteter.

18. Landet Baden-Württemberg, motpart i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad motparten), har anfört att egenskapen av mjölkproducent hos den som kvoten skall föras över till saknar relevans. Begreppet producent nämns inte i artikel 7.1 i förordning nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning nr 590/85. En bestämmelse enligt vilken upplåtaren måste vara producent för att kunna återfå referenskvantiteten då arrendet löpt ut återfinns först i artikel 7.2 i förordning nr 3950/92.

10 — Dom av den 20 juni 2002 i mål C-401/99 (Thomsen, REG 2002, s. I-5775).

19. Enligt den nationella domstolen kan frågan huruvida en överföring av referenskvantiteter till upplåtaren enbart kan ske om denne är producent inte besvaras klart och otvetydigt med stöd av tidigare rättspraxis. Om denna fråga besvaras jakande uppkommer frågan huruvida referenskvantiteten vid en återgång kan behållas av en arrendator som frivilligt sagt upp arrendet.

20. Mot denna bakgrund har Verwaltungsgericht Sigmaringen genom beslut av den 12 maj 2005, vilket inkom till domstolens kansli den 6 juli 2005, hänskjutit följande frågor till EG-domstolen för ett förhandsavgörande:

"1. Är det förenligt med artikel 7.1 i förordning (EEG) nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 590/85 och med artikel 7 punkterna 2, 3 och 4 i förordning (EEG) nr 1546/88 att det i en medlemsstats nationella bestämmelser föreskrivs att den referenskvantitet som svarar mot utarrenderad mark som används för mjölkproduktion av en arrendator återgår till upplåtaren vid återgången av den utarrenderade marken, även om upplåtaren vid tidpunkten för överföringen inte är en mjölkproducent, inte avser att återuppta mjölkproduktionen och inte heller avser att utarrendera marken till en annan mjölkproducent?

2. Om svaret på första tolkningsfrågan är nekande: Är det förenligt med artikel 7.1 i förordning (EEG) nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 590/85 och med artikel 7.4 i förordning (EEG) nr 1546/88 att det i en nationell bestämmelse föreskrivs att referenskvantiteten, vid upphörandet av arrendet, i sin helhet behålls av den som arrenderat en del av jordbruksföretaget, även om arrendets upphörande skett på frivillig basis?"

IV — Den första tolkningsfrågan

21. Det skall inledningsvis erinras om att det, inom ramen för det samarbete som har införts mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen vid begäran om förhandsavgörande, åligger de nationella domstolarna att fastställa och bedöma de faktiska omständigheterna i målet medan den åligger EG-domstolen att tillhandahålla de nationella domstolarna de uppgifter om gemenskapsrättens tolkning som är nödvändiga för att de skall kunna lösa tvisten. [11]

22. Den nationella domstolen har ställt den första tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida den referenskvantitet som svarar mot utarrenderad mark som används för mjölkproduktion av en arrendator enligt den gemenskapslagstiftning om tilläggsavgift på mjölk, särskilt förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 590/85, och förordning nr 1546/88, som var tillämplig innan förordning nr 3950/92 trädde i kraft, kan återgå till upplåtaren vid återgången av den utarrenderade marken, även om upplåtaren vid tidpunkten för överföringen inte är en mjölkproducent, inte avser att återuppta mjölkproduktionen och inte heller avser att utarrendera marken till en annan mjölkproducent.

23. I domen i målet Thomsen fastställde domstolen att det, när ett jordbruksarrende beträffande ett mjölkproducerande jordbruksföretag löper ut, endast är möjligt att helt eller delvis överföra de till företaget hörande referenskvantiteterna till upplåtaren om denne antingen är mjölkproducent, har för avsikt att själv överta produktionen av mjölk eller om han vid tidpunkten för arrendeavtalets upphörande överför disponibla referenskvantiteter till tredje man, som är producent. [12]

24. Den nationella domstolen hyser i synnerhet tvivel på huruvida det föreligger ett krav på att upplåtaren skall vara producent, för att den referenskvantitet som är knuten till den arrenderade marken skall kunna

11 — Se bland annat dom av den 11 april 2000 i de förenade målen C-51/96 och C-191/97, Deliège (REG 2000, s. I-2549), punkt 50, av den 22 maj 1990 i mål C-332/88, Alimenta (REG 1990, s. I-2077), punkt 9, och av den 3 juni 1986 i mål 139/85, Kempf (REG 1986, s. 1741; svensk specialutgåva, volym 8, s. 629), punkt 12.

12 — Domen i målet Thomsen (ovan fotnot 10), punkterna 41, 45 och 46.

återföras till honom, eftersom domen i målet Thomsen hänför sig till förordning nr 3950/92, i vars artikel 7.1 begreppet producent uttryckligen nämns, vilket inte är fallet med artikel 7.1 i förordning nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning nr 590/85, som är tillämplig i förevarande fall.

25. Vad gäller relevansen av denna skillnad kan det konstateras att domstolen vid tolkningen av förordning nr 3950/92 i domen i målet Thomsen vid flera tillfällen har grundat sig på principen att en referenskvantitet endast kan tilldelas en jordbruksföretagare om denne är producent. [13]

26. Denna princip följer av den allmänna systematiken i bestämmelserna om tilläggsavgift på mjölk [14] och har dessutom, såsom kommissionen med rätta har anfört, redan före domen i målet Thomsen tillämpats av domstolen i samband med tolkningen av motsvarande bestämmelser i förordning nr 857/84. [15]

27. Av det skälet grundar sig den tolkning — enligt vilken en referenskvantitet endast kan tilldelas en upplåtare om denne är producent, avser att återuppta mjölkproduktionen eller avser att utarrendera marken till en annan mjölkproducent — som domstolen gjort i domen i målet Thomsen inte på ordalydelsen i förordning nr 3950/92, utan den hänför sig snarare till en allmän princip som ligger till grund för bestämmelserna om tilläggsavgift på mjölk i största allmänhet, och för förordningarna nr 857/84 och nr 1546/88 i synnerhet. Domstolens uttalande i domen i målet Thomsen kan följaktligen även tillämpas på förevarande mål.

28. Den första frågan skall således besvaras så, att artikel 7.1 i förordning nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning nr 590/85 och artikel 7.1 punkterna 1, 3 och 4 i förordning nr 1546/88 skall tolkas så, att den referenskvantitet som svarar mot utarrenderad mark som används för mjölkproduktion vid återgången av den utarrenderade marken inte kan överföras till upplåtaren, om denne vid denna tidpunkt inte längre är en mjölkproducent, inte avser att återuppta mjölkproduktionen och inte heller avser att utarrendera den berörda marken till en annan mjölkproducent.

V — Den andra tolkningsfrågan

29. Den nationella domstolen har ställt den andra tolkningsfrågan för att, för det fall att

13 — Se domen i målet Thomsen (ovan fotnot 10), punkterna 32 och 39.

14 — Ibidem.

15 — Se dom av den 15 januari 1991 i mål C-341/89, Ballmann (REG 1991, s. I-25), punkt 9, och av den 17 april 1997 i mål C-15/95, EARL de Kerlast (REG 1997, s. I-1961), punkt 24.

svaret på första tolkningsfrågan är nekande, få klarhet i huruvida referenskvantiteten, vid upphörandet av arrendet, enligt förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 590/85, och enligt förordning nr 1546/88, i sin helhet kan behållas av den som arrenderat en del av jordbruksföretaget, om arrendets upphörande skett på frivillig basis.

30. Det framgår av fast rättspraxis att hela systemet med referenskvantiteter grundas på den allmänna princip som slås fast i artikel 7 i förordning nr 857/84 och i artikel 7 i förordning nr 1546/88, enligt vilken referenskvantiteten tilldelas i förhållande till mark och därför skall överföras med den mark för vilken den har tilldelats. [16]

31. Följaktligen överförs en referenskvantitet i princip endast genom att de av företagets marker överlåts som referenskvantiteten är knuten till, förutsatt att överföringen följer de former och villkor som i detta avseende föreskrivs i artikel 7 i förordning nr 857/84 och i artikel 7 i förordning nr 1546/88. Enligt systemet med referenskvantiteter är det med andra ord uteslutet att separat överföra referenskvantiteter förutom i de undantagsfall som föreskrivs i gemenskapsrätten. [17]

32. I förevarande fall kan det på sin höjd bli aktuellt att tillämpa undantaget i artikel 7.4 i förordning nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning nr 590/85, till vilken artikel 7 första stycket punkt 4 i förordning nr 1546/88 innehåller tillämpningsföreskrifter. [18]

33. Enligt artikel 7.4 i förordning nr 857/84 kan medlemsstaterna föreskriva att en referenskvantitet skall behållas av den frånträdande arrendatorn. Oberoende av den omständigheten att, såsom den tyska regeringen har anfört, Förbundsrepubliken Tyskland har avstått från att utnyttja denna möjlighet, följer av själva ordalydelsen i denna bestämmelse att den avser fall där en arrendator vill fortsätta med mjölkproduktion efter det att ett jordlegoförhållande som inte kan förlängas löper ut.

34. Såsom dessutom framgår av sjätte skälet i förordning nr 590/85 infogades denna bestämmelse — som för övrigt skall tolkas restriktivt då den utgör ett undantag från den allmänna principen att referenskvantiteten skall överföras tillsammans med den mark med vilken den är förbunden — i förordning nr 857/84, för att lindra sådana ekonomiskt och socialt svåra situationer som vid tillämpningen av denna princip kan uppstå för en

16 — Se, för ett liknande resonemang, domen i målet EARL de Kerlast (ovan fotnot 15), punkt 17, dom av den 23 januari 1997 i mål C-463/93, St. Martinus Elten (REG 1997, s. I-225), punkt 24, och domarna av den 27 januari 1994 i målen C-98/91, Herbrink (REG 1994, s. I-223), punkt 13, och C-189/92, Le Nan (REG 1994, s. I-261), punkt 12.

17 — Se domen i målet EARL de Kerlast (ovan fotnot 15), punkt 19.

18 — Se, för ett liknande resonemang, domen i målet Herbrink (ovan fotnot 16), punkt 14.

arrendator vars arrende av ett företag löper ut men som vill fortsätta mjölkproduktionen någon annanstans.

35. Som kommissionen enligt min mening med rätta har anfört åtnjuter alltså en arrendator som liksom i förevarande fall sagt upp arrendet frivilligt, mot bakgrund av syftet med detta undantag, inte samma skydd som en arrendator vars avtal löper ut och som dessutom inte har rätt till förlängning av avtalet på samma villkor som tidigare.

36. Undantaget i artikel 7.4 i förordning nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning nr 590/85 kan följaktligen inte tillämpas i ett fall som det förevarande.

37. På motsvarande sätt skall den andra tolkningsfrågan besvaras med att artikel 7.1 i förordning nr 857/84 och artikel 7.1 punkt 4 i förordning nr 1546/88 skall tolkas så, att referenskvantiteten vid upphörandet av arrendet inte kan behållas av den som arrenderat en del av jordbruksföretaget, om arrendets upphörande skett på frivillig basis.

38. Under sådana omständigheter som ligger till grund för målet vid den nationella domstolen kan den referenskvantitet som är knuten till den arrenderade marken följaktligen varken tillfalla upplåtaren, som inte är en producent, eller behållas av en arrendator, som frivilligt sagt upp arrendet, på grund av att de villkor som uppställs inte är uppfyllda. Såsom den tyska regeringen och kommissionen föreslagit i förevarande fall skall referenskvantiteten i fråga tillföras den nationella reserven så att den kan fördelas på nytt.

VI — Rättegångskostnader

39. De kostnader som har förorsakats den tyska regeringen och kommissionen är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

VII — Förslag till avgörande

40. Mot bakgrund av vad som ovan anförts, föreslår jag att domstolen skall besvara tolkningsfrågorna på följande sätt:

1. Artikel 7.1 i förordning (EEG) nr 857/84 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 590/85 och artikel 7 första stycket punkterna 1, 3 och 4 i förordning (EEG) nr 1546/88 skall tolkas så, att den referenskvantitet som svarar mot utarrenderad mark som används för mjölkproduktion vid återgången av den utarrenderade marken inte kan överföras till upplåtaren, om denne vid denna tidpunkt inte längre är en mjölkproducent, inte avser att återuppta mjölkproduktionen och inte heller avser att utarrendera den berörda marken till en annan mjölkproducent.

2. Artikel 7.1 i förordning nr 857/84 och artikel 7 första stycket punkt 4 i förordning nr 1546/88 skall tolkas så, att referenskvantiteten, vid upphörandet av arrendet, inte kan behållas av den som arrenderat en del av jordbruksföretaget, om arrendets upphörande skett på frivillig basis.